

χάστηκε ο θυρός ενός ζώου καταστρεπτικού, κάποιου μυθικού δράκου, που έτρωγε τα μικρά και τα κοπάδια των χωρικών.

Μήπως μία περίοδο δεν βρέθηκαν όλα τα σκυλιά του χωριού κρεμασμένα ; Ποιός τα κρέμασε ; Ποιός άλλος απ' το θηρίο αυτό που δεν ήθελε να παρακολουθητά από τα γαυγίσματα των σκύλων, όταν απέφασε να περάσει κοντά από το χωριό, για καμιά κακή πράξη.

Μά το ζώο αυτό οε ποιό είδος άνηξε ;

Ο δικαστής στην άρχη δεν τόλμησε να το κατατόξει σε κανένα είδος ζώων. Ύστερα όμως από πολλούς διαταγμούς, σκέφθηκε πώς μπορεί να 'αν μαϊμού.

Και βέβαια !.. τό τέρας πού, κρεμασμένο στο ταβάνι, είχε τρυπήσει στο σπίτι του Καμύς, του Λοιπάρ και του Ρουμπιόν, σφαλώνοντας στην κορνίζα της πόρτας, θά έπρεπε να έχη τέσσερα χέρια, για να κρεμαστή κατόπιν στο σωλήνα του γκαλιού και να πνίξη συγχρόνως με το κεφάλι κάτω, τα θύματα του !

Ο άνθρωπος λοιπόν που περπατούσε με το κεφάλι κάτω, δεν μπορούσε να είναι παρά ένας πύθκος !

Μά ο Πατριός είχε πη ότι τό άν αυτό μήπως ! "Ετσι όλες ή ύποθέσεις του άνακριτή γκρεμίστηκαν άμέσως.

Στό μεταξύ παρακολουθήσε τη Ζωή.

Το κορίτσι όμως δεν πήγαινε παρά στο σπίτι του Κοριολίσ κι' από κει γύριζε στο σπίτι της.

Πότε-πότε την έβλεπε με το Νοέλ, τόν υπηρέτη του Κοριολίσ, νέο ήσυχο, που έκτελούσε τά θέληματα του κυρίου του, χωρίς να κάθεται να πιάνη κουβέντες με κανένα, άρνούμενος να χαιρετά με εύγένεια τούς γνωρίμους του.

Ο Νοέλ ήταν τό μόνο πρόσωπο που έμπαινε στο σπίτι των Βοτρέν, από συμπάθεια βέβαια προς τη γρηά-Μπριμπ, που οι τρείς γιουί της είχαν καταδικασθεί εις θάνατον.

Μιά μέρα, στην άρχη του δάσους, ο Νοέλ συνήντησε τη Ζωή που έβγαίνα από τό σπίτι του Κοριολίσ. Η Ζωή μόλις τόν είδε του είπε :

— Η Μαγδαληνή σε περιμένει, μικρούλη μου Μπαλασό !

Ο άνακριτής πούαν κρυμένος έχει κάτω άκουσε τά λόγια αυτά.

«Μ π α λ α ο ο !...» «Μ π α λ α ο ο !...» Τι τρομερή άστραπτή μες στο σκοτεινό μυαλό του κυρίου ντέ Μερεντέν !... Θυμήθηκε ότι ο Νοέλ είχε γεννηθεί στην Άπο-Άνατολή... Ποιός μπορούσε να είναι καλύτερος άκροβήτης από έναν Κινέζο ή ένα Γιαπωνέζο ;

Δέ μπορούσε πειά ν' άμφιβάλλη !

Ο Νοέλ με τό σιωπηλό και μελαγχολικό ύφος του κατώρθωσε να ξεγελά όλους ! Ο Κοριολίσ και ο Πατριός δεν ύποπτευόντοσαν τά έγλημάτά του. Τόν φανταζόντοσαν όλοι άθώο...

Ο άνακριτής έγινε πλέον περισσότερο προσεκτικός στις κατασκοπίες του.

Έξακολούθησε να επιβλέπη τούς δούλους, άποφασισμένος να φέρη εις πέρας τη δουλειά αυτή που θά τόν δόξαζε τόσο. Να συλλάβη τό συνένοχο των Βοτρέν. Τι θριαμβός !..

Την επομένη πήρε δυό χωροφύλακες μαζί του, τούς τοποθέτησε στη γωνιά του δάσους και της όδου Ριόμ κι' έπειτα για τελευταία φορά πήγε και κλείστηκε στο καλυβάκι θύλοντας να βεβαιωθεί άν ο Νοέλ ήτανε στο σπίτι του Κοριολίσ.

Μά, δυστυχώς, ο Νοέλ δεν έδινε σημαία ζωής, και έκόντευε πειά να νυχτώση. Μήπως δεν είχε βγει από την έπαυλη ;

Κουρασμένος να περιμένη, ο πεπειραμένος δικαστής, βγήκε από τό καλυβάκι και πήγε να σημανη τό κουδούνη της πορτούλας του Κοριολίσ, που άνοιγε προς τό δάσος.

Τού άνοιξε ο ίδιος ο Κοριολίσ, ο όποιος έστρόβαλε από τά χόρτα, όπου κάτι παραμόνευε...

— Ο κύριος Μπαλασό, πικρακάω !.. ρώτησε ο άνακριτής βγάζοντας τό καπέλλο του.

— Περίστε, κύριε ντέ Μερεντέν... είπε ο γέρος κοκκινίζοντας σαν άναμμένο κάρβουνο.

Κ' έκλεισε την πόρτα.

Στήνοντας τις γοοθές του και τοίχοντας τα δόντια του, φουσκασμένος απ' το θυμό του !..

(Άκολουθεί)

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μιά γυναίκα δεν άποφασίζει να κάνη κομπλιμέντα σε μίαν άλλη, παρά μπουστά σ' άλλες γυναίκες, γιατί ξέρει ότι αυτό που εύχαριστεί τη μία και μόνη, φουχίζει όλες τις άλλες.

— Με δυό τρόπους μπορεί να φανερώση κανείς τήν ερωτά του σε μία γυναίκα:Νά την παντρευτή ή ν' αυτοκτονήγι γι' αυτή !

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ 97

Τό όνειρο του στρατιώτη πού έπληθθεψε. Η γερούσια τ...υ Ζαχαράτου και τ...Ελληνικά ζωφια ! Οί συνεδοί πού τραυματίζονται ό ένας μετά τόν άλλο. Τό κλεμένο κοπάδι. Ο λοχαγός...πέτρα !...Όπου κινδύνεψε κι' ο Άθ. Διάκος !...Σίγαρα με...επιστολόχαρτο !...Έπί έγναταλείφει τού...λοχαγού !...Τά τελευταία φιλιά...

Συνεζίζουμε σήμερα την δημοσίευσιν των ανέκδοτων του άτυχους πολέμου τού 1897. Είναι τόσο χαρακτηριστικά, ώστε μιλούν πικρό σαφώς κι' από την ιστορία για τόν εξωφρενικό κι' άπερίσκετο αυτό πόλεμο, που στοίχησε στην Ελλάδα

Στό Βελεστίνο, κατά τις δυό ή ώρα μετά τά μεσάνυχτα, ένας στρατιώτης έσπνίσε, τό λοχαγό του!

— Κύριε λοχαγέ, είδα ένα όνειρο !

— Είμαστε μαζί σ' ένα ποτάμι. Του λόγου σου ήσουν καβάλλα. Έχει λοιπόν πού έπηγα να περάσω τό ποτάμι πνίγηκα ! Αυτό σημαίνει πως αύριο θα έχουμε μάχη. Θα νικήσουμε κι' εγώ θα σκοτωθώ.

— Πήγαινε κοιμήσου βρε κακομοίρη, του είπεν ο λοχαγός γελώντας.

Την άλλη ήμέρα έγινε ή μάχη. Κι' ο στρατιώτης κείνος ήταν ο πρώτος που σκοτώθηκε !..

***

Κι' ένα δώρο από τό μέτωπο στη γερούσια του Ζαχαράτου.

Ένας στρατιώτης όταν έμαθε ότι ή γερούσια του Ζαχαράτου, ζητούσε την επανάληψη του πολέμου, έκαμε τό έξης.

Κάθησε από τό πρωί έως τό βράδυ και γέμισε ένα μπουκαλάκι από τά γνωστά Έλληνικά ζωφια και της τό έστειλε πεσσία !..

***

Στη μάχη του Βελεστίνο ένας στρατιώτης πληγώθηκε και τόν έδωσαν σ' έναν άλλον στρατιώτη, νι τόν πήη στο Νισσοκομείο.

Μόλις προχωρήσαν όμως δέκα βήματα, πληγώθηκε κι' ο συνοδός του.

Ο λοχαγός στέλνει τότε δυό συνιδούς.

Πληγώνονται όμως κι' αυτοί.

Στέλνει τότε τέσσερους. Πληγώνεται όμως κι' ο ένας από αυτούς ! Και τότε πειά γυρίζει στο λοχαγό και λέει :

— Κύριε λοχαγέ, τι σου εφταιξα κι' μ' έβανες άπελλαγέντα ;..

***

Μιά νύχτα διαδόθηκε στο στράτευμα, ότι οι άντάρτες εισέβηταν μέσα στο Τουρκικό έδαφος και κατώρθωσαν να πάρουν ένα κοπάδι πρόβατα των Τούρκων.

Γενική εύχαρίστητις λοιπόν στον πεντασμένο στοατό. Θα τρώγουν κρέας επί τέλους !

Πράγματι δέ άκούστηκε τη νύχτα τό κοπάδι των προβάτων που έρχόταν με κουδούνιαματα, με βελάσματα και πάταγο μεγάλον.

— Χέι ! Χέι !

— Μπέεεεεεεε.....

Την άλλη ήμέρα όμως, προτού να γίνη των προβάτων ή σφαγή να καιφθάνουν μερικοί Θεσσαλοί σποκάνηδες κλαίοντες και όδυρόμενοι. Παρουσιάζονται στον Ταξίαρχο και του λέει :

— Καπετάνι μου !...τά προβάτια μας !..

Τό κλεμένο κοπάδι ήταν...ρωμαίζο !..

***

Στην υποχώρησι της Λαρίσης, ενώ περνούσαν οι στρατιώτες από ένα μικρό ρέμμα με λίγο νερό, ένας λοχαγός έγειρε λίγο κι' έπεσε μέσα στο νερό. Μερικοί στρατιώτες που έρχόντοσαν από κοντά, τόν παράσανε για .....πέτρα και πατούσαν άπάνω του για να περάσουν.

Έβρισος όμως όλο και φώναζε.

— Είμαι ο λοχαγός σας ! ο λοχαγός σας !

Οί στρατιώτες, σαν άκουσαν τής φωνής, σηκώσανε τήν...βαθμόφορο πέτρα, ή όποία εξακολούθησε τό δρόμο της μουσκευμένη, λασκομένη !..

***

Στην υποχώρησι των Φαρσάλων, ένας στρατιώτης του πεζικού, άνεγνώριος μεταξύ των προσφύγων που περνούσαν και τη φιλέναδα του.

Ζήτησε τότε από τόν άρχηγό του δυό ώρων άδεια, την άντάμωσα και τήν γέμισε φιλιά !

Την άλλη ήμέρα επιστάθηκε αιχμάλωτος !.. Ο Παλαίμαχος

